

El pas del temps

«No tot és perfecte en la societat de l'abundància, el ritme frenètic no deixa espai per trobar-se amb un mateix i la pressió ens porta a buscar l'evasió pels mitjans que sigui»

El dia 1 de gener no és gaire diferent del 31 de desembre en que tanquem el calendari, tot i així ens sentim alegres d'inaugurar un número més i aspirem a que sigui millor. El desconegut ens obre expectatives.

Començar un nou any és com estrenar sabates: dins la caixa es veuen noves, lluent... fan patxoca! Tot una altra serà el suplici que ens hauran donat al cap d'un temps després de moltes passes, caminades diverses, ensopegades amb pedres i pluges sostingudes. És molt probable que ens premin l'ull de poll, alguna que altra butllofa que hem tapat amb tiretes i qualche dia haurem tornat amb les sabates a la mà d'un sarau o visita. No obstant, tal dia com avui mantenim l'esperança i les perspectives ben altes, és moment dels desitjos després de fer balanç del que ha estat el que deixem per sempre.

Els infants fan la carta als Reis d'Orient, d'aquell llunyà i màgic que els basteix d'una il·lusió i esperança que anem perdent amb els anys. Fora bo que els adults escrivíssim la carta als Reis per reflexionar sobre els desitjos que ens afecten com a persones i ciutadans pertanyents a una comunitat.

Desitjaria que els infants tinguessin somnis i no sols insomnis pel que els arriba a través d'algunes pantalles. Una escola en què no tot fossin continguts sinó aprenguessin a gestionar les informacions, anar a buscar-les, contrastar-les i amb sentit crític elaborar els propis coneixements. On la creativitat guiés l'escriptura i la lectura, encara que de bons lectors esdevenen a casa, el pare i la mare són models i eduquen encara que no ho vulguin. L'acte de tenir un llibre a les mans fa que la curiositat, mare de l'aprenentatge, aflori cap a la imitació. Per què no llegir junts infants i grans?

Per créixer necessitem que ens expliquin històries, cada vegada hi ha menys generacions en una casa i aquells contes a la vora del foc nodrien de referents a les noves generacions. No podem deixar a les pantalles la transmissió de valors que moltes vegades són contravalors per les nostres criatures i adolescents. Hi ha massa violència en el món que ens envolta i de tot tipus: conflictes armats i sense armes, de fets, paraules i silencis quan hauríem d'aixecar la veu per defensar la convivència i la justícia social.

La paraula llibertat sona massa i es va buidant de contingut, depèn de la boca de qui surt canvia totalment de sentit. Oblidem que aquest mot té dues cares com una medalla, l'altra és respecte i la meua llibertat s'acaba on comença la teua. Ensenyem a la canalla a respectar als altres però quin model donem com adults en la vida quotidiana, quin lloc ocupa l'altre? Vivim en un món de "egos", un jo augmentat i sostingut per les xarxes, aquelles individualitats que creen monstres enlloc de consciència i porta a menystenir als altres i sobretot al diferent, creant odís que maten: quantes dones han perdut la vida en mans d'aquells que figura les havien estimat!

Trobem adolescents desesperançats que no es troben a ells mateixos. Desfigurats per una societat individualista que no els acompanya cap a la maduresa, més aviat els infantilitza. No tot és perfecte en la societat de l'abundància, el ritme frenètic que es porta no deixa espai per trobar-se amb un mateix i la pressió ens porta a buscar l'evasió pels mitjans que sigui. A darrera hi ha l'angoixa que es manifesta en moments com una pandèmia que hem passat i hem de conviure amb nosaltres mateixos i comunicar-nos amb els altres. Penso que aquest any finit ens deixa tres paraules: llibertat, respecte i comunicació fluida entre tots, ja que quan ens comuniquem

profundament amb els altres, es produeix un millor coneixement de nosaltres mateixos.
[nointext]